

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, čj. OAM-105/LE-LE05-ZA04-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 1. 2017, čj. 60 Az 4/2017-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil zcela identické námitky, jež byly předmětem žaloby. Předně vytýkal porušení § 3 správního řádu žalovaným, který nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud jeho námitky ignoroval a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel poukazoval i na formální nedostatky napadeného rozhodnutí, které neobsahuje jeho dostatečnou identifikaci uvedením místa pobytu, ani uvedení ustanovení o příslušnosti správního orgánu. Měl za to, že krajský soud pochybil, pokud tyto zásadní vady napadeného rozhodnutí nezohlednil.

[5] Stěžovatel vytýkal i nesprávné posouzení důvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu považoval za protichůdné. Správní orgán nepřihlédl k hrozbě azylově relevantního pronásledování na území Ruské federace, které jsou dány tím, že stěžovatel vyznává jiné hodnoty a není ztotožněn s režimem v Rusku, jehož není státním občanem.

[6] K posouzení udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu stěžovatel namítl, že po návratu do Ruska mu hrozí okamžité nasazení do armády a nevyzvednutí si občanského pasu bude považováno za zřeknutí se státního občanství. To vyvolává důvodné obavy z pronásledování. Důvodnost udělení humanitárního azylu je podpořena i tím, že celá stěžovatelova rodina se nachází na území České republiky; rodiče z Ruska odešli z důvodu vyhrožování ze strany mafie v době, kdy byl stěžovatel nezletilý. Stěžovatel proto nemůže znát veškerá rizika, která na území domovského státu hrozí; podstatné je, že tato rizika existují.

[7] Podle stěžovatele žalovaný pochybil i při úvahách o udělení doplňkové ochrany. Povinností žalovaného bylo ověřit skutečný stav věci. Stěžovatel ve správním řízení jednoznačně identifikoval své obavy, které svědčí ve prospěch jejího udělení. Žalovaný přesto vyšel z toho, že důvodem jeho žádosti je jen snaha o legalizaci pobytu v České republice a odmítl tvrzení o hrozícím nebezpečí proto, že k němu stěžovatel nedoložil žádné doklady. Nepřihlédl k obavě ze způsobení vážné újmy v důsledku nuceného zapojení se do ozbrojeného konfliktu a hrozbě možného stíhání ze strany státních institucí pro odmítnutí státního občanství a pro obavu ze služby v armádě. Také krajský soud pochybil, pokud se závěry napadeného rozhodnutí ztotožnil, zlehčoval situaci v zemi původu a nezohlednil pro věc významné skutečnosti.

[8] Oproti žalobním tvrzením stěžovatel v kasační stížnosti nově poukázal jednak na to, že žalovaný neshromáždil dostatečné a zejména aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nakonec doplnil, že není zřejmé, zda je vůbec občanem země, do které by se měl vrátet.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, své vyjádření k žalobě i na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožnil. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[11] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Ve stěžovatelově zájmu bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na

podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel však v kasační stížnosti žádné takové skutečnosti neuvedl, a tyto nejsou zjevné ani z obsahu soudního spisu.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zopakoval námitky, které uplatnil již v žalobě (srov. odst. [4] až [7]). Neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že jeho výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39. Fakticky se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadeném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikurního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[13] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající hmotněprávní normy.

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani tvrzeného judikurního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

[15] K výtce o neaktuálnosti podkladů správního rozhodnutí, z nichž žalovaný při svém rozhodování vyšel a také k námitce, že není zřejmé, zda je stěžovatel vůbec občanem země (Ruské federace), do níž se má vracet (srov. odst. [8]), Nejvyšší správní soud doplňuje, že rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládan dispoziční zásadou. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Netvrdil-li stěžovatel v žalobě nic o tom, že žalovaným obstarané zprávy a informace o situaci v zemi původu nejsou použitelné pro jejich neaktuálnost v době rozhodování, nebo že je sporné, zda má státní občanství Ruské federace, nemohl se z tohoto pohledu věcí zabývat ani krajský soud. Tyto kasační námitky z uvedeného důvodu považuje Nejvyšší správní soud za nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nebyly totiž uplatněny nejprve v řízení před krajským soudem, ač stěžovateli nic nebránilo tak učinit.

VI.

[16] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly nic nad rámec předchozího právního posouzení učiněného krajským soudem, nemohl

Nejvyšší správní soud dospěl k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu